

¹⁰Elindult Jákób Beérsebából, és Hárán felé tartott. ¹¹Egy olyan helyre ért, ahol eltölthette az éjszakát, mikor a nap lement. Fogott egyet az ott levő kövek közül, azt a feje alá tette, és lefeküdt azon a helyen. ¹²És álmot látott: Egy létra volt a földre állítva, amelynek teteje az égig ért, és Isten angyalai jártak azon fel és le. ¹³Odafönt pedig az ÚR állt, és ezt mondta: *Én vagyok az ÚR, atyádnak, Ábrahámnak Istene, és Izsáknak Istene! Ezt a földet, amelyen fekszel, neked adom és a te utódaidnak.* ¹⁴Annyi utódod lesz, mint a föld pora, terjeszkedni fogsz nyugatra és keletre, északra és délre, és áldást nyer általad, meg utódod által a föld minden nemzetsége. ¹⁵Mert én veled vagyok, megőrizlek téged, akárhova mégy, és visszahozlak erre a földre. Bizony, nem hagylak el, amíg nem teljesítem, amit megígértem neked. ¹⁶Amikor Jákób fölébredt álmából, ezt mondta: *Bizonyára az ÚR van ezen a helyen, és én nem tudtam!* ¹⁷Félelem fogta el, és így szólt: *Milyen félelmes ez a hely! Nem más ez, mint Isten háza és a menny kapuja.* ¹⁸Reggel fölkel Jákób, fogta azt a követ, amely a fejealja volt, fölállította szent oszlopként, és olajat öntött a tetejére. ¹⁹Azután elnevezte azt a helyet *Bételnek*, azelőtt *Lúz* volt annak a városnak a neve. ²⁰És ilyen fogadalmat tett Jákób: *Ha velem lesz Isten, és megőriz ezen az úton, amelyen most járok, ha ad nekem ételül kenyeret és öltözetül ruhát,* ²¹és békeességben térek vissza apám házába, akkor az ÚR lesz az én Istenem. ²²*Ez a kő pedig, amelyet szent oszlopként állítottam föl, Isten háza lesz, és bármit adsz nekem, a tizedét neked adom.*

Kedves Testvéreim!

BUÉK. Boldog újévet kívánok! Vagy, ahogy keresztyén körökben mondani szoktuk: Bíz újra életed Krisztusra! Mert ettől lesz boldog az újév. Ha újra és újra rábízom magam, rábízom mindenem Jézusra.

Újra, mert újra kell kezdeni, és a polgári év fordulója mindenképpen egy új kezdetet, egy tiszta lapot kínál. De lehet-e, tudunk-e ilyen tiszta lappal indulni.

Dani, ha meglát egy tiszta lapot, akkor rögtön rohan egy ceruzáért és azon nyomban elkezd markolást, vagy autót, vagy éppen teknőst rajzolni a lapra. Nem maradhat egyetlen „tiszta” felület sem rajzmentes, legyen szó egy fontos levél hátoldaláról, vagy éppen egy szerződésről. Tele kell rajzolni a saját alkotással, saját gondolatokkal, saját ötletekkel, elképzelésekkel.

Az ember életében azonban vannak, lehetnek olyan pillanatok, amikor mindazt, amivel teleírta a lapot letörölheti.

Az íróasztalomon rendszerint néhány kupac éktelenkedik, oda gyűjtöm az elintézendő dolgokat, vagy azokat a tárgyakat, amelyekkel még szeretnék kezdeni valamit, mielőtt elteszem. Amikor már semmi nem fér el, a legtöbb esetben még én sem az asztalnál, akkor jön a szelektálás. Jó esetben, nekilátok, és viszonylag gyorsan kiválogatom azt, amire szükségem van, a többi megy a helyére, vagy a szemétkébe. Ez rendszerint látványos eredménnyel zárul. Rosszabb esetben is az eredmény látványos, mert fogom a paksamétákat és beleteszem egy dobozba, aztán a dobozt a polcra, hogy majd egyszer kiválogatom. Aztán vagy sor kerül rá, vagy nem.

Az évvége, év eleje nálam ilyen szelektálással telik. Sokszor tényleg, fizikálisan is szelektálok magam körül, de inkább a lelki válogatásra gondolok. Mert nem lehet mindent eltörölni, elrejteni, van, hogy válogatni kell. A lényeg, hogy ilyenkor ne egy dobozba zárjam, hanem valóban a helyükre kerüljenek a dolgok az életemben.

Mai alapigénkben egy emberrel találkozunk, aki különös szilvesztert él át. Nem hőembert lát táncolni, ahogy Cserhádi Zsuzsa énekelt, de az ének további szövege találó: „akár egy filmben felvillan sok furcsa kép”.

Mert mit lát Jákób ezen az éjszakán? Álmában egy létra, vagy, ahogy az ének mondja grádicsok, azaz lépcsőfokok sora nyúlik az ég felé. Isten angyalai jártak rajta föl és le.

Miért olyan fontos ez a létra? Jákób lajtorjája?

Azért mert a bűneset óta ez az első közvetlen kapcsolópont az Isten és az ember között. Mert mit tudott Jákób addig az Istenről? Azt tudta, hogy a magas égben lakik, onnan szólította meg nagyapját, Ábrahámot, és ígéretet tett neki, amelyik ígéret nem igazán látszik beteljesedni, annyi utódja lesz, mint égen a csillag. De hol van a sok utód, egyetlen fiúgyermek, az ő apja, aztán ők is csak ketten a bátyjával. Egy távoli Isten, aki néha beleszól a dolgokba, de alapvetően hagyja a maguk útját folyni az eseményeket. Lám, ő is néhány napja csalással szerezte meg az apai áldást, a bátyja elől. Hol volt ebben Isten? Sima, egyszerű ügy volt, egy kis báránybőr és a vak papa máris osztotta az áldást, amíg Ézsau bátyó vadászgatott. Így kell élni, nem Istenre várni, használd ki a lehetőségeket, old meg magad, okosan. De Jákóbnak menekülnie kell. Menekül a bátyja haragja elől, menekül saját tettének következménye elől. Menekül, hogy teljesen új lapot kezdjen, hogy újrakezdje az életét, elszakad az abban a korban egyedül biztonságot jelentő családtól, és nekivág a pusztaságnak. Teljesen tiszta oldalt szeretne nyitni élete könyvében.

Ez a Jákób – a csaló – tehát meglát valamit az Istenből. Meglátja, álmában ráébred, hogy Isten nem egy távoli öreg apó, aki a felhőkön ül. Nem egy távoli valaki, aki kénye-kedve szerint szól bele az ember életébe. Istennek terve, célja és leginkább kapcsolata van ezzel a világgal, és benne az emberrel, Jákóbbal is. És ez Jákób számára egészen nyilvánvalóvá válik, amikor Isten megerősíti számára az egykor Ábrahámnak adott ígéretet, sőt kiegészíti azt, személyre szabottan:

¹³*Mert én veled vagyok, megőrizlek téged, akárhova mégy, és visszahozlak erre a földre. Bizony, nem hagylak el, amíg nem teljesítem, amit megígértem neked.*

Veled vagyok, megőrizlek, visszahozlak, nem hagylak el... Isten ott van a menekülő Jákób mellett. Nem azért mert megérdemli, nem azért mert fogadalmat tett. Nincs ha és nincs akkor. Nincs feltétel: ha ezt és ezt teszed..., akkor leszek veled, amikor úgy teszel ahogy mondom... nincs feltétel. Egyedül az ígéret van: veled vagyok! Már most, még akkor, amikor azt sem tudod ki is vagy valójában, hogy, hogy is állsz ezzel az Istenkérdéssel. Veled vagyok, megőrizlek.

Tiszta lapot adok neked, új kezdetet.

Újév napja, bármilyen meglepő is, az egyházi esztendőben nem ünnep, hiszen az egyház az újévet adventtel kezdi. Mi mégis évről évre istentiszteletet tartunk január elsején. Ezt nem az újév napja miatt, hanem az ÚR névnapja miatt tesszük. Ahogy az oltár előtti igében is elhangzott: Jézust születése után a 8. napon elvitték a templomba, hogy ott a hagyomány szerint körülmetéljék, és a Jézus nevet adják neki. A név az ókorban sokkal többet jelentett, mint manapság. A Jézus névnek is van jelentése: azt jelenti az Úr a szabadító. Jézus az angyal nevezi így, amikor megjelenik Józsefnek álmában.

Jézus névnapját ünneplejük. Jézus nevében kezdjük az évet, minden évet. Azt valljuk erről a névről, hogy ő a szabadító, aki megszabadít a feleslegtől. Aki tiszta lapot ad. Aki nem a létra tetején állva mondja ki, hogy én veled vagyok, hanem ő maga a létra, aki összeköttetést teremt ég és föld között.

János evangéliumában olvassuk amikor Jézus Natanaéllal beszélget és ezt mondja neki: "Bizony, bizony, mondom néktek: meglátjátok a megnyílt eget és az Isten angyalait, amint felszállnak, és leszállnak az Emberfiára."

Jákób álma arról szól, hogy Isten ígéretei igazak, hogy amit Isten megfogad, megígér azt teljesíti. Ő nem úgy van ezzel, mint mi az újévi fogadalmainkkal. Sokszor már nem is fogadunk meg semmit, mert úgy is tudjuk, hogy nem tudjuk betartani. Isten ígéretei beteljesedtek. Ő tiszta lapot, új nevet adott Jákóbnak. Jákóbból a csalóból Izrael lett. De tiszta lapot, új nevet szeretne adni nekünk is: Jézus nevet.

Amikor a börtönbe jártam, volt egy kis kártyám. Az egyik felén rajta volt a fényképem, a nevem, igazolványom száma. Egyszer egy új őr ült a bejáratnál, aki, amikor be szerettem volna menni és odaadtam a kártyát, akkor megkérdezte, hogy ezzel meg mit akarok, egy sima laminált fényképes igazolvány alapján engedjen be? Mondtam neki, hogy fordítsa meg a kártyát. A másik oldalon egy név és egy pecsét szerepelt. A büntetés végrehajtás országos parancsnokának neve, és pecsétje. Az ajtók azonnal megnyíltak.

Isten országába csak az angyalok járhatnak fel és le. Minekünk egy irányú az út. És a bejutás nem a saját tetteink, érdemeink, jobbnál jobb ötleteink, leleményességünk fogja elhozni. Hiába van fényképes igazolványunk arról, hogy még repülőt is vezethetünk, a mennyország ajtaja, csak egy névre és egy pecsétre nyílik meg. Csak akkor, ha útlevelünkön ott van Jézus neve, ha valóban ő a mi szabadítónk, ha valóban újra és újra rábízunk az életünket. Aki le is pecsételte ezt az útlevelet, vérével. Engedélyezte a belépést. Nincs feltétel. Nincs ha és akkor. Egyszerűen csak rá kell bízunk az életünket.

Azért tudjuk, hogy ez nem olyan egyszerű. Jákób életében is még évek teltek el úgy, hogy közben újra és újra rá kellett bíznia magát Isten ígéretére.

Bízd újra életed Krisztusra! Ez az egyedüli út.

És ha valakinek újévhez hozzá tartoznak a fogadalmak:

Jákób, miután Isten biztosítja őt jelenlétéről egy fogadalmat tesz: *Ha velem lesz Isten, és megőriz ezen az úton, amelyen most járok, ha ad nekem ételül kenyeret és öltözetül ruhát, ²¹és békeességben térek vissza apám házába, akkor az ÚR lesz az én Istenem.*

Hányszor és hányszor teszünk ilyen fogadalmat. Aztán amikor megsegít, akkor a legtöbb esetben megszegjük ígéretünket. Nem őt tekintjük Istenünknek. Elfordulunk tőle, nem törődünk vele. És ő mégis utánunk jön. És hív. Bízd rám magad, bízd rám az életed.

Újévkor gondoljuk végig, hányszor bízunk rá magunkat az egész életünket ismeretlenekre, amikor felszállunk egy járműre, amikor műtőasztalra fekszünk, amikor iskolába megyünk... Az egész életünk arról szól, hogy bízunk a másokban. Miért ne bízánk rá magunkat arra, aki azt mondja: *én veled vagyok, megőrizlek téged, akárhova mégy... Bizony, nem hagylak el, amíg nem teljesítem, amit megígértem neked... BUÉK!*